UN ROBATORI DE 200 QUILOS

German Borràs Margalef
2n Premi Narrativa Juvenil
Ascó, 1992

Eren les set del vespre, d'un dia gris i fred del mes de gener, feia una setmana que no tenia cap cas entre les mans, la calefacció no funcionava i el fred al despatx era insuportable. Avorrit fent uns mots encreuats, saborejava un JB. En això trucaren a la porta... ja va, vaig exclamar. Em vaig aixecar de la meva butaca i em vaig dirigir a la porta. Darrera el vidre es veia la silueta d'una noia jove. Vaig obrir-li la porta, i va entrar, em vaig quedar bocabadat, la cigarreta em va caure. Quines corbes! Quina silueta! Quina flaire! Ella es ficà una cigarreta a les mans i jo li vaig encendre.

Començà a explicar-me el seu problema:

-És vostè el Sr. Gonzàlez, em digué.

-Sí, vaig respondre -digui, què vol?

-Doncs, com li ho explicaria...

Tot d'una se'm ficà a plorar amb una cara trista i el cap entre les mans, i amb grans sanglotades, vaig oferir-li un vas de JB i se'l prengué, després es recuperà i em contà el seu problema. Segons ella, el seu diguem-ne, promés, havia desaparegut el dia abans del seu casament, no us imagineu que hagués tingut por d'ella perquè fos lletja, més aviat tot el contrari, doncs bé, tornant al seu problema ella em donà referències sobre ell i una fotografia seva. Temia que li hagués pogut passar alguna cosa, ja que no havia anat a dormir a casa. Em donà la seva adreça i telèfon i el de les seves amistats.

Després de parlar sobre els honoraris, la vaig acompanyar fins un taxi i se'n anà cap a casa.

Llavors començava a ploure, feia quatre gotes. Vaig tornar al despatx. Encara feia més fred.

Em vaig ficar a estudiar el cas i cap a les nou, vaig tancar el despatx i me'n vaig anar. Quan era a l'últim replà em vaig creuar amb el porter i em digué que hi havia un paquet a la porteria per a mi. Vaig agafar-lo i era la màquina de fotografiar, l'havia feta arreglar. També hi havia la factura.

Em vaig apujar el coll de la gavardina i el barret i vaig córrer fins al

meu estimat vehicle, un clàssic antic "un 850", com vaig poder el vaig ficar en marxa i em vaig dirigir cap a la zona de la Barceloneta a sopar a un bar de mala mort, doncs com ja us he dit, feia una setmana que no treballava i els diners m'escassejaven.

Eren les deu del matí quan em vaig deixar caure per l'adreça que m'havia donat la Sta. Virginia, era un edifici nou de l'Eixample. Vaig agafar l'ascensor i em vaig plantar al setè pis. Eren unes oficines on treballava el desaparegut. Després de preguntar pel Sr. Borrell, gerent i cap d'en Joan (el nuvi de la Srta. Virginia) a la secretària, em vaig esperar uns deu minuts. Llavors em donaren pas, el Sr. Borrell m'esperava a la porta del seu despatx.

Tan sols veure'm m'adreçà una mirada d'aquelles que glacen, era un home alt i gros, la seva cara pareixia misteriosa i després de donar-me el bon dia de forma molt educada em va demanar que entrés al seu despatx i em va indicar una butaca:

-Bon dia Sr. Gonzàlez, no és aquest el seu nom? em va dir.

-Bon dia Sr. Borrell, crec que ja deu saber perquè sóc aquí.

-Efectivament, em contestà. -És per en Joan, ha desaparegut el dia abans del seu casament.

-Que me'n pot dir d'ell?

El Sr. Borrell em contà que en Joan era un excel.lent comptable i que tenia un bon sou, sempre havia estat un bon xicot, però tot d'una després de demanar les vacances ja que s'havia de casar, havia desaparegut deixant la núvia plantada el dia abans de casar-se i no sabia res més.

De tot el que em va dir en vaig prendre unes notes i li vaig donar la meva tarja per si en sabia alguna cosa més. Però la seva forma de parlar i de mirar-me no m'acabaren de fer el pes, aquest home alguna cosa amagava sota el bigoti i no sabia ben bé el que.

Després en sortir del seu despatx em vaig adreçar a una cafeteria a fer un tallat i vaig anar a veure els pares d'en Joan. Son pare ja estava jubilat i sa mare treballava en una tenda de queviures.

Ell era el fill petit de tres germans, estaven astorats per la desaparició del seu fill, ja que sempre havia estat un noi d'aquells que donen exemple. Durant tota la setmana havien visitat els hospitals i les funeràries de Barcelona i havien denunciat la desaparició a la policia, per ser cert, al cap de tots del comissari Bartomeu. Un capcigrany de ciutat que no veu un lladre fins que li ha "fotut" la cartera.

Doncs bé, seguim amb el relat, després de parlar amb els pares d'en Joan i confirmar el que m'havia dit sobre ell, el Sr. Borrell encara estava més perdut. Aparentment era el fill petit d'una família modesta però ben acomodada, sense vicis, ni res que el pugui delatar, com que ja era la una vaig decidir anar-me'n a dinar, al primer bar que fessin tapes, doncs a mi la

cuina no se'm dóna gaire bé.

A la tarda vaig tornar al meu despatx. La calefacció encara no havia estat arreglada i feia un fret que matava. Em vaig ficar la manta al cos i al costat de l'estufa de butà. Vaig revisar les meves notes, segons el que m'havien dit, tant la Virginia com el Sr. Borrell, com els pares d'en Joan; confirmava que aquest noi, era un tros de pa, un noi molt tranquil i que ningú pogués pensar que s'havia escapat. Alguna cosa no acabava de ferme el pes.

Cap al tard vaig decidir visitar la Srta. Virginia al seu apartament. Òndia nois, si sabéssiu quin apartament! Em va rebre i em va preguntar si sabia alguna cosa, li vaig dir que segons el que sabia no existia motiu aparent perquè s'hagués esfumat i li vaig demanar l'adreça dels amics més freqüents; eren dos, la Rosa i l'Ivan, aquests vivien al barri de Gràcia. Després de fer un xerès me'n vaig anar i aquella nit vaig repartir fotos d'en Joan entre els meus tres informadors dels Barris Baixos. Un d'ells el Pamput, anomenat així perquè el que més destacava del seu cos eren les orelles em va dir que una prostituta havia vist passejant amb una altra meuca un tio parescut al de la foto per la zona del port i que no els havia vist tornar. Això en feu sospitar, però no tenia cap prova, ni res que m'asegurés que era en Joan el que havien vist amb la meuca.

L'endemà al matí, al diari l'AVUI apareixia una notícia sorprenent. Al moll de la Fusta uns treballadors del port havien trobat dins d'un "container" una dona esquarterada, segons creia la policia una prostituta. S'encarregava del cas en Bartolomeu, quin tio te'l trobes a tot arreu.

Tan sols vaig llegir els titulars, la resta era paperassa de les que fiquen els periodistes. Després vaig anar a la sauna a fer-me un massatge. No parava de pensar en les coincidències. En Joan desapareixia el dia abans de la seva boda, aparentment sense cap motiu. Una prostituta l'havia vist acompanyat d'una altra de la professió, i aquesta era trobada esquarterada. Les mirades del Sr. Borrell, aquí en passava alguna de grossa i no me la podia perdre.

Cap a les onze del matí vaig anar a tafanejar pel dipòsit de cadàvers, el metge forense. En Josep, un company de jocs feia l'autòpsia de la prostituta segons em va dir: primer fou violada i després de matar-la fou brutalment esquarterada amb un ganivet de carnisser. El cadàver feia fàstic, si bé degut al ferd s'havia conservat encara.

En sortir d'aquell espectacle vaig anar a fer un "cigaló", ja que tenia l'estómac "revolt". Al bar de la cantonada vaig trobar-me a en Bartolomeu, em va dir de la seva forma tan bondadosa que m'esfumés i no fotés la pota amb el seu cas, ja que sinó em treuria la llicència.

A la tarda vaig anar a veure la Rosa i a l'Ivan, els dos em confirmaren el que m'havien dit els pares, però l'Ivan m'afegi que últimament semblava molt nerviós i ell creia que la causa era una altra i no el casament, sempre estava a l'aguait, com si esperés que passés alguna cosa.

Això començava a embolocar-se o aclarir-se?

No m'havia trobat en cap cas tan enrevessat com aquest. Normalment la meva feina era seguir persones per fer-ne un informe i veure si aquest posaven les banyes a la parella.

-Què era? Un embolic de faldilles? Joc? Droga? No ho sabia ben bé.

Aquella nit no vaig poder dormir, estava neguitós. Alguna cosa no anava bé. No podia ser, era massa fàcil. No m'agradava.

Després d'un parell de dies una altra notícia important anava als titulars del diari. Una empresa important feia fallida després d'una estafa de 200 milions de pessetes feta per un comptable. Això em feu mala espina, no deia res més. A la tarda, aquell mateix dia em vaig deixar caure per les oficines on havia treballat en Joan, dit i fet, tal com suposava, aquella era l'empresa on s'havia produït el desflaç.

El Sr. Borrell treia fum pels queixals, buscant la manera de solucionar el problema. Quan em va veure va dir:

-Vull que busqui i trobi en Joan. Si l'agafa el mato. Després de la confiança que sempre li he tingut. Fer-me aquesta mala passada a mi.

Em va dir que quan anaven a fer els números per a presentar la liquidació dels bº de l'any anterior a Hisenda, s'havien que feien falta doscents milions de pessetes.

Després d'investigar-ho tot i fer una revisió a fons, havien arribat la conclusió que en Joan era el responsable.

Segons pareixia, cada cop hi havia més coses que lligaven, però tot i així hi havia uns quants caps solts.

Quan vaig sortir d'allí, és a dir del despatx del Sr. Borrell em vaig adreçar al bar "La Rama Solitaria" de la Barceloneta, lloc de reunió de tot tipus d'escòria urbana.

Allí en ensenyar la foto d'en Joan tots em digueren que no el coneixien però el cambrer em digué que el dia abans, una noia havia demanat pel mateix home, i que un tipus molt elegant que portava un esportiu li havia dit on el podia trobar.

Vaig estar més d'una hora en aquell tuguri i quan em disposava a anar-me'n, el cambrer m'indicà la figura que entrava per la porta. Era el "tio" de l'esportiu, el que possiblement coneixia a en Joan.

Em vaig apropar a ell i li vaig dir què volia d'ell. El tio em va mirar amb mala cara i després de canviar de color em digué que ell no coneixia a cap Joan i menys al de la fotografia.

Llavors jo me'n vaig anar i el vaig esperar dins del meu cotxe. Va anar cap a la part vella de la ciutat. Va aparcar el cotxe i va entrar en una casa antiga del finals dels segles passats. Era el n.º 23 del carrer. L'escala era negra i lúgubre. Va entrar al 2n, 2a. Vaig preguntar a la portera qui vivia allí i em va dir que no ho sabia, que era un tio molt extrany que tan sols feia

una setmana que hi estava. Vaig suposar que era en Joan, l'inquilí d'aquell edifici. Quan ja m'enanava, un altre cotxe va arribar i en va baixar una dona, en principi no la vaig reconèixer, però llavors em vaig adonar que era la Virginia, l'antiga núvia d'en Joan. Allò en feu mala espina i es confirmà quan l'endemà ella em visità per pagar-me els honoraris i dir-me que ja podia estar el cas, ja que l'havien avisat que anés al dipòsit de cadàvers a identificar un cos que pareixia ser el d'en Joan. Segons ella em digué, així era. L'havien trobat dins d'un cotxe, mort, semolava un accident. Però això no em feu el pes i si bé, a ella no li vaig dir res del que havia descobert ja que em semblava que ella hi estava complicada. Vaig decidir continuar amb el cas, pel meu orgull professional i personal.

Vaig demanar a el Pamput que em proporcionés una pistola, ja que la meva estava en una casa d'empenyonaments i els dos ens adreçàrem al carre Montalvan. L'edifici ja era buit. No hi havia ningú al n.º 23, 2n, 2a.

Tots havien fotut el camp, ja no hi quedava ningú. En Joan, la Virginia i l'altre tòful de l'esportiu, ja havien escampat la boira.

El Pamput i jo resgistràrem el pis, i trobàrem restes de menjar recients i en un calaix d'un armari, una caixa de municions del 38 parabel.lum i una adreça. Era un banc de Suïza.

Poc després que ens n'anéssim va arribar la bòfia a l'edifi en qüestió, sort que ja no hi erem.

L'endemà em vaig adreçar a casa de la Virginia. No hi era.

La seva criada em va dir que havia marxat cap a la casa de la platja.

M'hi vaig adreçar junt amb el Pamput. Allí ja no quedava ningú. També havien marxat. Ara ja estava lligant els caps. La Virginia i en Joan estaven planejant el robatori a l'empresa on treballava en Joan. L'altre pinxo no era més que un mitjancer. Després del robatori i d'evair els diners cap a Suïza segur que ells també se n'hi anirien.

La desaparició també estava planejada. Els pares d'en Joan eren els únics que aparentment n'estaven al marge. No veia cap raó per a implicarlos. Així que el que volien era que un detectiu de poc cabal com jo investigués el cas, així segurament trobaria un cadàver que identificarien, com a en Joan. Però hi havia una cosa que em desconcertava: l'assassinat de la prostituta que havien vist junt a en Joan. Aquest punt quedava fora del meu camp de control. No hi trobava explicació.

Uns dies després va aparèixer el cotxe esportiu que havien utilitzat en la fugida en el fons d'un barranc, dins hi havia un cos. Pareixia segons la descripció del metge forense que l'havien apallissat i l'havien col.locat al cotxe ja mort, i després l'havien empès pel barranc.

Ara ja s'havien desfet del pinxo que els havia ajudat. Era un tal Ramon Miranda. Vaig adreçar-me a l'adreça on aparentment vivia. Allí vaig trobar una vídua desconsolada i tres petits.

Aparentment segons em contà feia dues setmanes que no veia al seu

marit i no tenien ni cinc. Em digué que el seu espòs treballava a l'empresa on treballava també en Joan.

L'empresa ja havia recuperat la seva estabilitat, després del desfalç produït, encara que el seu funcionament no fos al 100%, ja tornava a produïr.

Però hi havia una incògnita. En Joan portava els comptes, però a part necessitava algú més gros per facilitar-li el robatori; després per mitjá del Pamput, em digué que a la Barceloneta els col.legues havien vist una parella que resulta que per sorpresa, la Virgina, i no en Joan, sinó el seu superior el Sr. Borrell.

Així que el Sr. Borrell i la Srta. Virginia s'entenien, i en Joan era un "pimpinelo" o el "pimpinela" era el Sr. Borrell.

Vaig anar a veure el comissari Bartolomeu, per a veure que li treia, però com de costum en ell, encara en sabia menys que jo, tot el que va fer fou donar-me suposicions fundades o estupideses i dir-me que no fotés el nas al lloc que li corresponia a la policia. Això a mi no em servia de res.

El que jo volia saber és quina fora la nova víctima. Si era en Joan, fos perquè la Virginia s'entenia amb en Borrell i potser després ella és desfaria d'ell; o potser es desfarien d'en Borrell primer i després d'en Joan.

Ara ja era una qüestió personal, el meu orgull professional estava en joc, a part de la recompensa que oferia l'empresa robada per recompesar el seus fons.

Tan sols podia fer dues coses, esperar o esperar. A la casa de camp no hi havia ningú, però qui sap, potser tornarien. Al cap de dos dies una parella i un home ja d'avançada edat havien arribat a Benidorm, ciutat de la costa Valenciana. A finals de gener a la platja ja no s'hi està gaire bé.

Vàrem llogar un cotxe i el Pamput, jo i dos amics més ens hi dirigírem. Allí la sorpresa fou grossa. La Virginia pensant-se que jo no sabia que hi estava involucrada, va dir-me que en Joan havia fet el robatori, i que l'havia citada a ella, allà per a casar-se, però que ella volia que ell tornés els diners, cosa que, francament, a mi no en convencia, sabent com era ella i que a les dones els diners els hi encanten.

Vaig fer veure que me la creia, encara que no fos cert, i vaig decidir instal.lar-me en un hotel de mala mort. No en podia permetre més. Vàrem tafanejar per la ciutat unes hores, aquell vespre, mentre el meu cap pensava com podia trobar la pista definitiva que em duria a la clau del cas. Aquella nit arribà a Benidorm un famós comerciant de droga, el qual es reuní amb els meus amics, (en Borrell, la Virginia i Joan).

Aparentment aquests estaven interessants en comprar pols blanca (coca) i segons els raters i les meuques de la ciutat. Aquest tio, el comerciant era un estafador de poca monta. El que en feia suposar que els altres del negoci aquest no entenien ni fava i que eren uns principiants.

Aquella mateixa nit els vaig poder fotografiar fent el pacte i quan a la fi em disposava a anar-me'n a corre-cuita, després de fer les fotografies. Un

onso del comerciant m'arreplegà infraganti, i em dugué a presenciar el seu poderós amo i senyor. Un tal José Castro, que francament havia de ser un peixet de poca cosa, ja que no l'havia sentit anomenar mai, i això que en coneixia molts de personatges ben corrents.

Aquest em feu portar a un magatzem del port. Aparentment un magatzem destinat a les importacions i exportacions de productes típics valencians. Jo em veia la meva fi, tal com segurament haven previst la Virginia i els altres. Això devia entrar en el pacte; jo era un detectiu pobre i m'haurien inculpat a mi tot el que hagués pogut passar i el que ja havia passat. Segons em digueren el meu cos havia d'aparèixer flotant al port d'aquí uns tres dies, quan ja tots haguessin estat fora i la causa de la mort, degut a una borratxera, la qual provocaria que jo i el meu cotxe caiguéssim al mar.

Ho tenien tot previst, no se'ls havia escapat ni un sol detall excepte els meus companys, que segurament en aquests moments ja m'estarien buscant, i no tardarien en trobar-me, doncs coneixien molt bé les meves intencions i el que jo volia dur a terme tan sols arribar a Benidorm.

En dir-los-hi això, ells s'espantaren, encara que mínimament. Ara ja sabien que si a mi em passava alguna cosa i no telefonava als meus companys abans de mitja nit, la policia estaria rondant per la zona en menys del que cantava un gall.

No els feia molta gràcia, diguem-ne de liquidar-me, sabent com sabien que la bòfia estava per la zona.

Quan decidiren traslladar-me de lloc ja eren les onze i mitja, si jo no donava senyals de vida abans de les dotze, la cosa s'enredaria. Em feren telefonar i dir als meus companys que tot anava bé, i jo quin remei, vaig obeir, em semblà estrany que no agafés el telèfon el Pamput sinó un dels altres dos, el qual em digué que el Pamput i l'altre m'havien seguit i que ja sabien on era, tan sols esperaven el meu senyal per entrar en acció. Vaig fer com si res i després vaig penjar el telèfon, em feia por que no fotessin la porta aquell parell, doncs havien vistes moltes pel.lícules, i a la realitat no sempre guanyen els bons.

Va aperèixer la Virginia i en Joan cap a les dotze ja ben tocades. La seva cara era ben sinistra, blanca i empipada; no era la noieta que s'havia quedat a l'altar feia quinze dies. Ara estava seriosa, els seus bons modals havien desaparegut.

Ja que sempre aparentment jo havia de morir, li vaig preguntar perquè s'havia carregat la meuca del moll de la fusta. Segons les explicacions donades per ella, aquesta meuca fou assassinada pel Ramon Miranda, ja que sabia massa, ja que el Joan, en anar mamat aquella nit se n'havia anat de la llengua i per tal de no tenir complicacions, per això l'havien feta assassinar.

Ara ja tenia més clar el de la meuca, que era l'únic cap que no

aconseguia lligar, em semblava tan rar, però el que em tenia més encuriosat era perquè s'havien carregat al Ramon, després a la qual cosa el Joan em contestà que se l'havien carregat perquè sabia massa i com que s'esnifava corrien el perill que parlés més del compte, a part de motius personals, ja que havia intentat violar a la Virginia mentre dormia i el Joan amb una porra se'l carregà. Després varen estimbar el cotxe perque pareixés un accident.

Ja eren les tres del matí i tan sols em quedava per saber quina fora la següent víctima, en Borrell o en Joan. El que estava segur era que la Virginia volia tota la pasta per a ella i no estava disposada a repartir-la amb ningú.

Per la finestra del magatzem vaig veure arribar el cotxe d'en Borrell, el qual anava acompanyat d'en José, un traficant.

Però la meva sorpresa fou quan per l'altra finestra vaig veure els meus amics. No tenia ganes de que se la juguessin, però tampoc volia fer de mejar dels peixets. Quan entraren dins en Borrell i l'altre, la Virginia i el Joan es van dirigir a les oficines i amb mi tan sols varen quedar els dos guàrdies d'en José. Des de les oficines no em podien veure, ja que si bé disposaven d'una mampara de vidre, jo quedava darrere d'unes caixes, amb un dels guàrdies, l'altre estava a la porta. Segurament a les oficines n'hi havia un o dos més i fora també.

El Pamput, junt amb el seu company van entrar per un racó, pel qual ningú els podia veure i es van dirigir cap al guàrdia que em custodiava, el van agafar entre els dos i el lligaren ben lligat, i l'emmordassaren perquè no pogués cridar. Després em deslligaren a mi. Ells volien pirar-se-la, però jo el que volia era fer fotos; ja que el Pamput havia portat, tal i com jo suposava la màquina de fotografiar. Aquesta era la meva oportunitat per engegar el seu pla a prendre pel sac.

Si nois, allí em veieu amb la màquina al coll i per darrera d'unes caixes em dirigí a les oficines, mentre els meus companys reduïen la guàrdia de la porta. Vaig treure'm un revòlver i vaig colpejar amb la culata el cap del de la porta, de les oficines. Ara tan sols quedaven els dos de fora i els de dins de l'oficina. Amb l'enregistradora vaig aconseguir enregistrar el que deien, estaven parlant sobre la coca, però tan sols vaig poder fer dos fotos, ja que el silenci de fora el feu malfiar. Un dels guàrdies va sortir i en veure els seus companys lligats i fora de combat va córrer a avisar als altres, el Pamput, l'altre noi i jo vam haver de fugir, com vam poder. Quasi no havia aconseguit res. Si bé vaig escoltar la cintra tres vegades pel camí, al tros que havia enregistrat no esmentaven els seus noms i això feia que no la pogués fer servir de prova. Ara l'única que em quedava era revelar les fotos aquella nit mateixa, a poder ser.

Vaig acoseguir revelar les fotos a l'estudi d'un amic, la decepció fou veure que havien sortit fosques per la mala il.luminació del local ja que no havia pogut fer servir el flash. Si bé és podia distingir la silueta d'en Joan i

la Virginia. Aquella mateixa matinada, vaig decidir tornar al magatzem, devien ser les sis del matí i encara era fosc, tenia un parell d'hores fins que arribarien els treballadors. El Pamput i jo vàrem entrar per la finestra que havien fet servir l'altra vegada. Els nostres dos amics es quedaren fora fent vigilància al cotxe. Dins tot pareixia normal. No hi havia rastre dels nostres, diguem-ne enemics.

Tan sols vaig poder trobar burilles de cigarreta, de la marca de la Virgina, Malboro, i també n'hi havien de Lucky i de Ducados. Devien ser les dels altres membres de la colla.

Ara què podia fer, esperar. Hi havia dues sortides: o que en José escarmentés a la Virginia i companyia, o fósin aquests els que li fotessin el pèl al nyiquis d'en José. El que segur que passaria després, fora que per la nit, per mitjà d'un joc brut, es desfaràn d'en Joan o d'en Borrell; o potser fins i tot dels dos i resultaria que el que movia els fils fos un altre diferent, encara no tenia el plaer de conèixer.

Mentres feia funcionar els meus dots de detectiu i pensava en trobar alguna explicació, o alguna pista que m'ajudés, el Pamput en feu un senyal, havia trobat un paper mig cremat on es podia encara mig llegir una adreça, c/ del Sol, però no es veia bé si era el número 54 o 64, ja que tan sols es veia el segon i el primer, era una ombra. També vàrem trobar una mostra de la coca d'en José i tal com suposava, era dolentíssima, ja no podia estar més adulterada. Tot eren pulvores del talc. En això que els nostres amics de l'exterior ens feren un senyal per mitjà del Walky Talkye, dient-nos que s'aproximava un Mercedes que pareixia el d'en José. Aquest es devia haver deixat alguna cosa. L'interessava trobar-la abans que arribés ell. Segurament fora la coca, però havia d'haver-hi alguna cosa més, i així fou, dins d'un calaix vaig trobar una agenda després ens amagarem darrere d'unes caixes i vam veure com els homes d'en José entraren, buscant alguna cosa a les oficines i se'n tornaren amb les mans buides.

Això era el que em feia gràcia, ja que ho tenia jo al meu poder, i segurament ell pensaria que ho havia perdut en un altre lloc, després vam veure com se n'anaven i ens vam esperar una mica abans de tocar el dos.

Ens n'anàrem que ja devien ser quarts de vuit. Dins al cotxe vaig mirar l'agènda. En aquesta hi havia les adreces i els noms dels principals pinxos, camells, drogadictes, etc. dels voltants. En una pàgina vaig trobar l'adreça on estaven la Virginia, era el c/ del Sol, 64. Aquesta era la mateixa adreça del paper cremat de les oficines.

Ens vam adreçar al carrer del Sol, i allí en el n.º 64 vàrem veure el Mercedes d'en José i el cotxe de la Virginia. Era un xalet maquíssim, disposava de piscina i jardí. Dins de la casa es veia com discutien sobre la droga, mentre ocurria això, en Joan es tragué una pistola i tal com jo suposava disparà a en José, mentre la Virginia i en Borrell feien el mateix amb els homes d'en José, els quals moriren. Després pujaren al WV golf de la Virginia, i marxaren, ara tenien els dos-cents milions que havien robat i

a més droga valorada en 100 milions que posada al mercat representava uns cinc-cents milions de pessetes. Quin trio que formaven, ara tan sols feia falta arroplegar-los, ja els tenia a punt, els vàrem seguir fins una finca als afores de Benidorm, allí hi havia un taller i aparentment havien de fer el canvi de cotxe i dipositar la droga dins d'aquest de forma que no pogués ser descoberta per la policia. Nosaltres crèiem que no ens havien vist i deixàrem el cotxe als afores de manera que continuàrem el camí a peu, però resulta, que ja ens havien vist i ens estaven esperant. Quan arribàrem ens prengueren les nostres armes i ens tancaren en un habitació petita, era un soterrani amb una sola finestra, per on no hi podia passar una persona, ja que era petita i tenia barrots.

La Virginia ens vingué a veure, jo tenia curiositat i li vaig preguntar si la pròxima víctima fora en Joan. Ella em digué que sí, que ell i jo sofriríem un accident estavellant-nos contra un cotxe en el qual viatjariem els nous companys i moriríen tots.

Amb nosaltres trobarien una part de la coca i uns quants diners. Així creurien que érem els responsables de l'assassinat de la meuca, del Ramon, d'en José i dels seus homes i que en Joan havia robat els diners de la seva empresa i la casa d'en José. El comissari Bartolomeu donaria el cas per tancat i tots contents. Mentres ella i en Borrell s'esmunyirien amb els diners robats i els obtinguts per la coca cap a Sub-Amèrica. En això arribà en Borrell i li preguntà què faria amb nosaltres. Ella li explicà com seria la nostra trista mort en un accident de tràfic.

Aquella nit es van desfer d'en Joan i el vàren ficar en un cotxe. El seu acompanyant havia de ser jo.

Els meus amics vàren conseguir desfer-se de les cordes i després de reduïr un vigilant vàren venir a per mi. Vàrem conseguir pujar a dalt, estaven preparant el cotxe per a sofrir l'accident. La carretera per on havia de passar, era molt dolenta i això era fàcil que passés. Per aquesta raó, ningú sospitaria massa.

Aquella mateixa nit vam agafar per sorpresa a la Virginia i a en Borrell i els amanillarem i lligarem a una cadira, llavors, ficaren la droga a prop seu, i el cos d'en Joan. Devien ser les tres quan vàrem trucar a la bòfia, tot estava preparat. Allí trobarien una nota on s'explicarien els fets ocorreguts, i els responsables. Així com la droga desapereguda, l'única cosa que no trobarien foren els diners, no me'ls vaig quedar jo, aquella mateixa nit Bartolomeu feu cap a Benidorm. Tot content l'endemà digué als periodistes que el cas havia estat resolt gràcies a l'ajuda de la vigilància i intel.ligència de la policia, i en especial de la seva dispocició policial, cosa del tot incorrecta. Aquell mateix dia em telefonà per dir-me que havia trovat al tio que buscava mort d'un tret al cap, a la qual cosa, jo em vaig fer el sorprés, si bé, ja ho sabia millor que ell, doncs l'havia telefonat jo. Després de dinar aquell mateix dia em vaig dirigir a les oficines d'en Borrell i d'en Joan. Allí el nou president, el Sr. Carranza. Em va rebre i va pregun-

tar-me el motiu de la meva visita.

Resposta que vaig donar-li complagudament. Estava assabentat de l'encotre de la policia i dels ex treballadors de la casa, causants del robatori, el que no sabia era on podien ser els diners.

Jo li vaig respondre, posant-li un maletí sobre la taula del seu despatx, que allí els tenia, de la qual cosa quedà molt sorprès. Després de donar-li els dos-cents milions que havien estat robats, feia més de tres setmanes, el Sr. Carranza quedà encantat i em demanà que li contés com els havia aconseguit recobrar. Mentre dinàvem en un restaurant de quatre forquilles, a càrrec seu, per descomptat, ja que jo m'havia quedat més pelat del que estava, a la tarda quan vàrem tornar a les oficines em digué que pel meu servei em mereixia una recompensa i que el consell d'administració havia acordat de donar-me un deu per cent de la quantitat recuperada. Que resultava ser ni més ni menys que vint milions de pessetones. Les quals a mi m'anaven de primera doncs podia pagar les factures endarrerides, arreglar el despatx que li feia falta, jubilar el 850, que després dels últims dies havia quedat fet pols i arreglar una mica el nou apartament i anar tirant una temporada.

Malgrat tot, aquella història no em va anar tan malament.

Vaig donar una minsa quantitat a repartir entre el Pamput i els altres, mentre que aquella nit ho vàrem celebrar en un tuguri de la Barceloneta bevent cervesa i fumant celtes. Doncs si bé ara tenia diners, els gustos són difícils de canviar.

A partir d'aquell dia la meva reputació com a detectiu privat va anar en augment i avui en dia sóc posseïdor d'un dels principals bufets d'investigadors privats de la ciutat de Barcelona.

